

»Í prinsippinum hava vit sjálvi valt hetta.
Vit vilja hava tað so, tí vit velja hesa
skipanina hvørja ferð«

– Vit mugu ikki doyggja av mateitran, tað er klárt. Men
harfrá og so til at hava krøv um ves og hvat annað, er nakað
yvirdrivið, sigur Halgir Winther Poulsen, sakførari

næsta verður ivaleyst pláss á ellisheimi. Tað er ein lógin hugburður, heldur sakførarin fyri.

Og er tað okkara krøv til tað føroyska samfelagið, so mugu vit eisini rinda prísir.

– Medaljan hevur tvær síður. Tú kanst ikki seta stór krøv til tað almenna, og so gremja teg um, at tað verður ansað eftir tær frá almennari síðu, sigur Halgir Winther Poulsen.

Hann vísir á, at trupulleikin er ógvuliga samansettur, tí talan er um sjálvvalt formyndari.

– Formyndarísamfelagið sær út til at roynast væl, tí tað vindur upp á seg. Vit vita ikki, hvat er hvat, uttan so at onkur serfrøðingur sigur okkum tað. Vit fáa at vita, hvat vit skulu eta og drekka, at vit ikki mugu roykja og so framvegis. Hví ikki bara gera, hvat tú vilt innan fyri rímlig mørk, spyr sakførarin.

Álit er gott, eftirlit betur

Halgir Winther Poulsen heldur, at

vit hava slept øllum tankum um álit á fjall.

– Tað var helst Lenin sum segði, at álit er gott, men eftirlit er betur. Eg haldi nú, at álit er betur, men vit mugu ikki gloyma, at meira vit krevja, meira eftirlit fáa vit. Og soleiðis má tað vera, sigur Halgir Winther Poulsen.

Hann vísir á, at í Danmark hava sjúkrarrøktarfrøðingar og læknar rópt varsko, tí tey kenna, at tíðin til arbeiðis verður brúkt skeivt. Heldur enn at nýta hvørja løtu til at lekja tey sjúku, so nýta hesi starvsfólkini nógva orku upp á administrativt arbeiði so sum at fylla út kravd skjøl. Og soleiðis er eisini í Føroyum – á heilsuøkinum og aðrastaðni við.

– Í summunum førum mugu vit tora at siga, at vit hava álit á okkara útbúnu fólki inn til tað øvugta er prógvað. At hava so strangt eftirlit við fakfólki er hópisleyst í so lítum samfelag sum okkara, sigur Halgir Winther Poulsen.

Hann vísir á, at tær stóru peningánøgdirnar, sum fara til administratióin, kundu verið brúktar betur.

– Vit eru einans 49.000 fólk, og tað er bara ein spurningur um tíð, áðrenn vit hokna undir kostnaðinum av administratióinini av samfelagnum, soleiðis sum tað er í dag, sigur Halgir Winther Poulsen.

Byrja vit tær sjálvum

Hvussu skulu vit loysa tann trupulleika, sum Halgir Winther Poulsen her vísir á. Tað er ein tvístøða, sum er torfør at loysa.

– Vit kunnu ikki gremja okkum um hetta, meðan vit samstundis krevja, at tað almenna skal loysa allar avbjóðingar. Hava vit teir allar minst trupulleikarnar við okkara børnum, gomlum ella sjúkum, so skal tað almenna beinan vegin loysa trupulleikar fyri okkum, sum vit manga kundu havt loyst sjálvi, sigur Halgir Winther Poulsen.

Tað er fjálgt at liva við tí stóra

almenna sektorinum, tí hann loysir alt fyri teg. Og tað er har trupulleikin er.

– Hvat kemur fyrst, hønna ella eggjið. Er tað fólkíð ella tað almenna, sum eru trupulleikin. Vit hava tað gott, samfelagið stendur í vøkstri, so hví skulu vit seta spurnartekin við nakað, spyr Halgir Winther Poulsen, og svara sjálvur.

– Ynskja vit frælsi at leggja okkara egnu lív til rættis, so mugu vit eisini krevja minni av tí almenna, og harvið minka um almenna geiran, sum fyrr ella seinni gerst ov tungur hjá okkum at bera, sigur Halgir Winther Poulsen og vísir á eitt politiskt dømi, sum broytti alt.

Við stýrisskipanini í 90'unum fingur vit eina broyting í, hvussu landsstýrið varð samansett. Áður høvdu vit eina skipan, har landsstýrisfólk sótu saman og loystu teir spurningar, sum tóku seg upp.

Semja skuldi finnast í øllum landsstýrinum fyri tey stórru

málini, sum vórðu lógð fram. Við stýrisskipanini varð tað broytt soleiðis, at vit fingur ráðharrar við hvør sínum øki og tilhoyrandi embætisverki.

– Tað leggur upp til ein øgiligan tendens fyri sjálvvøkstri. Hvør ráharri krevur eitt øgilt embætisverk, og soleiðis standa vit í stórum vøkstri. Tað er óeffektivt og óneyðugt og í veruleikanum skaðiligt fyri eitt so lítið samfelag sum Føroyar, sigur Halgir Winther Poulsen.

Tað er tó trupult at venda aftur til tíðina áðrenn stýrisskipanina, heldur sakførarin, men skulu vit hava broyting, so er at byrja við sær sjálvum. Tað er tað lættasta og truplasta tú kanst gera, og tí er spurningurin, um vit hava læst okkum føst í eina skipan, sum er ov torgreidd og inngrógv til, at vit kunnu venda aftur til eina einfaldari skipan, sum Halgir Winther Poulsen eftirlýsir.